

Евгений Харитонов

Бягай, изроде!

Почти всеки ден привечер аз излизам от скривалището си и потайно се примъквам към селото.

В близост до него си избрах голямо, добре разклонено дърво, пицната му корона ме прикрива, ставам съвсем незабележим. Само трябва да се затаиш и да седиш тихо-тихо... Това е моят наблюдателен пункт.

Не възнамерявам да правя нищо лошо, идвам само да гледам. Защото там, в гората, е толкова хладно и самотно! Но ако ме забележат, трябва да бягам, и то много бързо. Иначе ще ми стане много криво, нали съм чужд. Мама, докато беше жива, казваше никога да не ходя при тях. Защото те ненавиждат нас, изродите. Но мама отдавна я няма – убиха я, както и всички останали от нашите. Вече пет цикъла дори и в гората не съм срещал някой, подобен на мен.

Затова често идвам тук да ги гледам. Това ми е някаква връзка със света и е по-приятно, отколкото да си сам в гората.

Най-интересното е, че не ги осъждам. Само се страхувам от тях.

Най-много обичам да наблюдавам как техните деца си играят. Те се радват. Те плачат. Ние също някога си играехме така... Но ако ние умеем да играем, защо те не ни обичат?!

Аз ги наблюдавам. И им завиждам.

Защото те са нормални, не изроди като мен. И защото си имат майки и бащи, които ги обичат.

Болно ми е и много тъжно. Искане ми се да плача. И ще се наплача, когато се върна в леговището си. И ще чакам следващия ден, за да се върна отново тук, да ги погледам, само да ги гледам...

Как ми се иска изведнъж да се окажа свой сред тях! Да бъда като тях. Аз ненавиждам своето уродство, аз искам да играя!

...Децата си играят. О, колко са красиви! Те са правилни, на тях им е весело. На мен също ми се иска да ми е весело. Всеки път прогонвам тази мисъл, но желанието е по-силно от мен...

А защо да не пробвам? Може пък и да не се изплашат... И ще простят уродството... Такова е само тялото ми, вътрешно аз съм друг... Вътрешно аз съм добър.

Желанията ме теглят, спускам се от дървото. Много внимателно. Правя стъпка, после втора. Страшно е. Ох, даже краката ми малко треперят и нещо в стомаха ме притиска...

Вдишвам дълбоко и излизам от храстите.

Тишина.

Те мълчат. Оглеждат ме с големите си червени очи без мигли. Такива са правилните очи, моите не са правилни.

Аз също мълча. Искам да кажа: „Не се плашете от мен. Няма да ви направя нищо лошо. Хайде просто да поиграем заедно...“

Но езикът ми не се подчинява. И аз мълча. Цялото ми тяло мълчи.

...В мен се вмъква вик (или рев) и ме разкъсва на части – един от мълчуганите се е разплакал.

Моят език! Аз съм длъжен да кажа нещо!

Но мълча.

Край. Сега ще се появят възрастните. Те ще ме убият. Бягай по-бързо, изроде!

И възрастните изскачат от домовете си. Заради плача на мълчугана. В очите им е застинал ужас, в очите им има отвращение. Една от жените се обърна, стори ми се, че ѝ прилоша. Нима наистина съм толкова отворителен?

Мъжете замряха в нерешителност. Все пак донякъде ги е страх от нас. Но ето, един от тях изтрака с кучешките си зъби, а върху сините му устни се появи пяна...

И аз разбрах...

Хуквам. Без да се оглеждам.

Зад гърба си чувам рев и хриптене. По-бързо!

Те са много. Един... двама... пет... десет!

Чувам виковете им:

– Дръж изрода!

– Хвани урода!

– Няма да избягаш, гадино!

Но аз бягам бързо, няма да ме хванат.

И все пак зная – все някога ще ме догонят. И ще ме убият.

Защото аз съм човек. Вероятно последният човек на тази прокълната от Бога планета.

Бягай, изроде! Бягай и никога не се спирай!

Ти си чужд в този свят.

БЯГАЙ!

КРАЙ

© Евгений Харитонов
© Христо Пошаков, превод от руски

Евгений Харитонов
Беги, урод!

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/236>]